

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman is wearing a green, sequined, off-the-shoulder dress. They are both looking at each other with affection. The background is a warm, dimly lit room with a chandelier and a fireplace.

Amanda Cinelliová
Jízda v rychlém
pruhu

AMANDA CINELLIOVÁ

JÍZDA V RYCHLÉM PRUHU

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

přemýšlel jsem, co je asi taková nejuniverzálnější charakteristika vyprávění – protože co jiného jsou vlastně moje (a jakékoliv jiné) příběhy než variací na jednu z nejstarších činností, již člověk provozuje? Už lovci mamutů se večer určitě sesedli v jeskyni okolo ohně a vyprávěli si příběhy. Některé pravdivé do posledního písmenka (i když pochopitelně nevěděli, co to takové písmenko je, nebo spíše jednou bude), jiné trochu „přikrášlené“, no a ty poslední od a do zet vy-cucané... z ohlodané mamutí kosti.

No a pak mně to došlo. Všechny ty příběhy by mohly začínat slovy „to bylo tak“. Případně „bylo nebylo“, to je vlastně to samé, ale je to poznávací znamení pohádek pro děti. A přece jenom, moje příběhy nejsou pro děti. Nebo aspoň ne pro děti do určitého věku...

Tak se pohodlně usadte (nebo ulehněte), dejte si kafe nebo sklenku vína, a začínáme...

... to bylo tak...

... s láskou

Váš Harlequin

Amanda Cinelliová

JÍZDA V RYCHLÉM PRUHU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Bump in Their Forbidden Reunion

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Amanda Cinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1581-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1582-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1583-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Isabel O'Sullivanová si prohlížela růžolící buclatá miminka na fotkách lemujících zeď na švýcarské klinice reprodukční medicíny a cítila, jak se jí hrud' stahuje vzrušením. Dneska je ten den. Příští rok touhle dobou už bude tuhle stěnu zdobit i *její* dítě, spolu s její rozesmátou tváří plnou mateřské radosti.

Konečně se stane matkou.

No, mohla by se jí stát, kdyby si doktorka pospíšila s tou naléhavou záležitostí, kvůli níž musela odejít.

Izzy dorazila na recepci z naleštěného mramoru přesně na čas před dvěma hodinami. Nejdřív nemohli najít její kartu a pak museli vyřídít několik telefonátů, zatímco seděla v čekárně. Nyní, s každou ubíhající minutou, ze sebe prostě nedokázala setřást pocit, že něco tak úplně nesedí.

Na klinice to vypadalo spíš jako v nějakém hotelu než v prosté, sterilní nemocnici, v níž jí doma provedli veškerá předběžná vyšetření, ale stejně se jí zvedal žaludek tak jako vždycky, když měla co do činění s lékaři. Snažila se najít na vyšetřovacím křesle pohodlí a usmívat se, zatímco jí zpod prostěradla vykukovaly vesele nalakované nehty na nohou.

Hrdlo se jí stáhlo emocemi, když si vybavila, jak pečlivě jí včera večer její nejlepší přítelkyně Eve namalovala na každý prst drobounké květiny a čmeláčky.

„Protože se mnohem víc bojíš čmeláků než nemocnic, takže se to vlastně vzájemně vyruší.“

Obě vyrůstaly v irském systému pěstounské péče, takže jejich přátelství bylo to nejbližší, co z rodiny poznaly. Eve však už teď měla vlastní malou rodinku a její manželka Moira měla každým dnem porodit jejich první dítě.

Izzy byla odhodlaná dokázat, že to zvládne sama. Že je připravená.

Do místnosti se vrátila sestřička. Ta samá, která jí před hodinou řekla, aby se svlékla, a pak s kameninou tváří přihlížela, když Izzy rozpačitě zažertovala, že by šla raději nejdřív na rande, než odhodí veškeré oblečení. Dokonce i hlasitě mlaskla, když si Izzy zouvala obnošené motorkářské boty, zatímco se snažila zakrýt si bujné křivky.

Netušila, že se musí na tu událost vyparádít, ale soudě podle pohledů v čekárně nepatřilo její tričko s rockovou skupinou a pohodlné legíny k tomu, co tu klienti nosí obvykle.

Statečně se usmála na ostatní ženy a odolala touze se zeptat, jestli při umělém oplodnění spermiemi vašeho zesnulého manžela existuje nějaký předepsaný dress code.

Po jejím krátkém manželství se singapurským playboyem Julianem Liangem byla velice dobře obeznámená s ledovými pohledy kvůli tomu, že neodpovídala očekáváním společnosti. Jako vždycky se odmítala nechat vyvést z konceptu – ne když se jí dneska podařilo navzdory všem obtížím dorazit do Curychu, protože kvůli mrazivému počasí nad Evropou se dublinské letiště ocitlo v chaosu.

Nyní se však sestřička tak ledově netvářila. Pokud cokoliv, působila maličko nervózně, když procházela kartu a pokradmu pokukovala po Izzy, která mlčky máchala nohama na studeném vyšetřovacím křesle.

Po chvíli přišel další ošetřovatel, ve tváři masku zdvořilého klidu, zatímco se nakláněl ke své kolegyni a zuřivě jí něco šeptal. Oba se tvářili zvláště a listovali dotazníky, které Izzy před pár týdny vyplnila po internetu.

Ztuhla, v duchu se připravila na nepříjemnou zprávu, ačkoliv věděla, že v nich žádná chyba není. Byla dyslektička, takže pro ni bylo psaní obtížné, ale všechno si nechala zkontrolovat nápomocným softwarem.

Když se jí Julian po několika měsících, kdy se snažili o dítě, svěřil se svými možnými reprodukčními problémy, požádal ji, aby uvážila umělé oplodnění. V té době jí přišlo úžasné, že je ochoten udělat cokoliv, aby s ní měl dítě. Neměla tušení, že její manžel vyšel chvíli před sňatkem z léčebny a že ji využil v zoufalém pokusu zabránit svému otci, aby ho vyškrtl z poslední vůle a připravil ho o dědictví.

Poté co zjistila pravdu, nasliboval jí hory doly a vytasil se s letenkami a adresou luxusní chaty, kde budou během celé procedury bydlet.

Prohlašoval, že tu noc, kdy jí konečně přiznal pravdu, byl opilý. Že je *blázen*, pokud si myslí, že by byl něčeho takového schopen. Jenže Izzy to dávalo dokonalý smysl. Zničehonic viděla své manželství takové, jaké doopravdy bylo, a musela z něj odejít, aby se zachránila.

Nebyla blázen. Naopak.

Bylo snadné vyhnat z hlavy sny o vlastní rodině, aby sebrala odvalu a požádala o rozvod. Jenže pak dřív, než to stihla, zemřel. Předávkování bylo prohlášeno za nehodu, ale pravdu nikdy nezjistí.

Juliana nemilovala. Ne doopravdy. Ne tak, jak se domnívala, když souhlasila, že se za něho provdá jen po dvou týdnech známosti. Byl okouzlující a úžasný a ona se právě vzpamatovala ze zjištění, že jí

zaměstnavatelka neprodlouží smlouvu na práci chůvy v rodině, v níž se začínala cítit jako doma. A ano, možná v tom byla špetka rebelie vzhledem k tomu, že za ztrátu jejího zaměstnání mohl Julianův egocentrický nejlepší přítel.

Od chvíle, co v šestnácti ukončila školu, vystřídala několik zaměstnání, od prosté číšnice až po zpěvačku na svatbách. Živila se dokonce i jako portrétistka v potulném cirkuse. Nikdy nechápala, jak si někdo může zvolit jen jednu kariéru, ona toužila vyzkoušet úplně všechny. Práci chůvy získala, když si jí jedna bohatá rodina všimla na dětském večírku a oblíbila si ji.

Cestovat po světě s různými rodinami bylo zpočátku vzrušující, ale po chvíli už jí to připadalo v podstatě normální.

Místo u Astrid Lewisové, PR manažerky jednoho z elitních závodních týmů, Falco Roux Motorsport, kdy se starala o jejího malého synka Luku, mělo být jen dočasné, ale chlapečka si okamžitě zamilovala a její dvouměsíční smlouva se protáhla na celý rok.

Cestování po světě a péče o rozkošné batole představovaly práci snů, jenže ke svému svěřenci příliš přilnula.

Vždycky ji zničilo, když musela od někoho odejít. V dětství se často stěhovala a malinkatá část v ní to stále těžce nesla. Zavřela oči, nezamlouvalo se jí, že v ní to zdlouhavé čekání vyvolalo nepěkné vzpomínky.

Od doby, co v pětadvaceti ovdověla, už uběhly dva roky. Poprvé v životě se snažila zůstat na jednom místě a získat pevnou půdu pod nohama.

Koupila dům. První, který kdy vlastnila. Jistě, byla to zchátralá malá chatka, kterou musela vlastníma rukama opravit, ale byla její a hypotéku splatila díky práci na ilustraci knih. Malování vždycky milovala

a byla vděčná, že se jí může po vyhazovu od Astrid žít.

Ovšem tenhle poslední dar, který jí Julian věnoval – jeho spermie, zamražené na této klinice – byla příležitost, jak si splnit sen, po němž vždy toužila. Vytvoří si vlastní malou rodinu, kterou jí už nikdo nevezme.

S tou povzbuzující myšlenkou zavřela oči a začala se na uklidněnou nadechovat a vydechovat. Měla si představovat, že s každým výdechem se vzdaluje od všech zvuků a nadechuje oázu klidu a míru... nebo něco podobného. Jenže do její oázy rychle pronikl zvuk vzdálených hlasů, které zněly jako vzrušená hádka.

Rozmrzele vydechla a v duchu si vynadala za to, že věřila, že technika hlubokého dýchání, kterou jí doporučila její terapeutka, pomůže proti jejím hluboce zakořeněným obranným způsobům.

Ozval se další sbor hlasů, nyní přímo před dveřmi ordinace, a Izzy se netrpělivě posadila.

„U tohoto účtu je vedena pouze paní O’Sullivanová. Netušili jsme, že je potřeba kontaktovat ještě někoho dalšího.“

Izzy cítila, jak jí poklesla ramena. Někoho dalšího? Copak Julian neuhradil účet? S penězi to nikdy neuměl.

Zavřela oči a v duchu počítala, kolik má naspořeno. Doufala, že to bude stačit. Plodné dny jí právě začaly, takže i kdyby museli počkat na převod prostředků z účtu, může ve městě zůstat ještě pár dalších dnů.

Mohla by se sem vrátit zítra. Všechno se vyřeší.

Znovu se zhluboka nadechla a právě se chystala vstát – když ji na místě přimrazil známý hlas, který zazněl z chodby.

„Povězte mi, v jakém je pokoji. *Hned.*“

Ledový příkaz byl protknutý hrozbou, tak jak to

kdy slyšela jen u jediného muže. Co by tu ale dělal, právě tady ve Švýcarsku. Nemůže si někoho vyčarovat jen tím, že na něho myslí.

Přehodila nohy přes okraj stolu a zrovna se jí podařilo zakrýt si spodní polovinu těla prostěradlem, když se dveře rozlétly.

Výhled měla zakrytý, ale podle toho, co viděla, vytvořila hrstka personálu znepokojený kruh kolem ramenaté postavy. Kysele se tvářící sestra se zastavila ve dveřích, tváře zrudlé, zatímco se snažila tvářit přísně a stroze. Jenže pak zvedla oči a rychle ustoupila.

„Pane, nemůžete prostě...“ Žena viditelně tála, ačkoliv se snažila udržet přísný výraz. Její hlas zněl pištivě. „Chci říct... jsem vaše velká fanyinka. Ale do téhle části kliniky mohou jen partneři nebo lidé, které pacientky znají.“

„Ona mě zná.“

Muž vstoupil do místnosti a okamžitě na ni upřel svůj tmavý pohled.

„Že ano, Isabel?“

Izzy ztuhla, když uslyšela své jméno z dokonale tvarovaných úst závodnické legendy Graysona Koha. Na kratičký okamžik ucítila absurdní touhu se k němu rozběhnout – k jediné známé tváři od chvíle, co celé dopoledne trčela na tomhle nóbl místě. Pak si ovšem vybavila, že i když se možná technicky vzato znají, nikdy nebyli ani přátelé. Ačkoliv se na chvíličku domnívala, že by mohli.

Od chvíle, kdy stáli bok po boku při nakládání Julianových ostatků do rodinného soukromého letadla Liangovy rodiny, uběhly dva roky. Dva roky od chvíle, co jí Grayson řekl, že si jeho nejlepšího přítele nikdy neměla brát – a pak jí nabídl peníze za to, že se bude od rodiny Liangových držet co nejdál.

Ucítila, jak jí stoupá tlak.

Grayson, jak bylo jeho zvykem, každého ignoroval a soustředil se jen a jen na ni. Z očí jako by mu plála naléhavost, když si prohlížel její napůl oděnou postavu a očima spočinul na vozíku vedle ní plném sterilních nástrojů a hadiček.

Na muže proslulého ledovým sebeovládáním jak na dráze, tak mimo ni, mu v pohledu probleskla náhlá divokost, kterou tam nikdy dřív neviděla.

Když promluvil, hlas měl ochraptělý, jak se snažil formovat slova. „Jdu pozdě... už jste to udělali?“

„Do toho ti nic není.“ Bezděky zkřížila paže na obranu. „P-proč jsi přišel?“

Nezamlouvalo se jí, jak zní slabě, před publikem lékařů a sestřiček, kteří přihlíželi jejich výměně názorů. Jako by svým bystrým pohledem sledoval každý její pohyb a nic mu neušlo, aniž by naopak něco prozradil. Zachvěla se, protože si připadala jako pod drobnohledem.

„To oplodnění.“ Přimhouřil na ni oči. „Už to proběhlo, Isabel?“

Trhla sebou. Zaplavily ji pobouření a vztek. Grayson Koh narušil její soukromou schůzku, ale *ona* se cítí, jako by něco provedla. Jak typické. Na ten jeho pohled plný strohého nesouhlasu, kdykoliv navštívila okruh s jeho malým kmotřencem, si už zvykla. Připadalo jí neuvěřitelné, že do něho tehdy byla zakoukaná.

„Kdo si myslíš, že jsi, že sem vpadneš a vyžaduješ odpovědi?“ odsekla s takovým ostrím v hlase, kolik dala dohromady, přestože neměla daleko k mdlobám.

Ze všech chvil, kdy jí mohl Grayson vtrhnout do života, si musel vybrat zrovna tuhle.

Tehdy v Dublinu zahlédla v jeho tváři emoce, když přišel do nemocnice jen pár hodin po Julianově smrti. Nebyl tak bezcitný, jak ho média zobrazovala.

Choval se prostě odměřeně, v branži byl proslulý svou klidnou sebejistotou a odvahou. Byl si nekoněčně jistý sám sebou a svými schopnostmi legendy v tom nejrychlejším sportu na světě.

V závodní kombinéze a jeho typické zlaté přilbě vypadal vždycky až ďábelsky pohledně, ale nyní... nedávno odešel na odpočinek a teď měl na sobě košili a formální kalhoty... byl stále tím nejhezčím člověkem, jakého kdy takhle zblízka viděla. Z pohledu na něj jí kolabovaly smysly.

Zprávy o jeho nedávném ukončení kariéry způsobily šok a ve zprávách se jim nedalo vyhnout, ale jako obvykle se přiměla o tom moc nepřemýšlet. Ne po tom, jak s ní mluvil v den, kdy ukládala svého manžela – jeho nejlepšího přítele – na odpočinek.

Tehdy uvažovala, jestli ji z toho Grayson neviní. Kdyby za ní totiž Julian nejel do Dublinu a netrval na tom, že tam zůstane, zatímco se ji snažil získat zpátky, možná by znovu nepodlehł svým démonům. Samozřejmě nikdo jiný Julianova tajemství neznal.

Možná proto mu Izzy dala víc šancí než komukoliv jinému. Vycítila v něm ten boj. Jednalo se o stejnou osamocenou prázdnotu, kterou vídala u svých přátel, kteří dospěli a opustili systém pěstounské péče. Ona měla po svém boku vždycky alespoň Eve.

Grayson prošel dveřmi a zavřel je za sebou. „Nenapadlo tě to se mnou probrat, než jsi sem odjela? Vážně sis myslela, že na to nepříjdu?“ zeptal se a probodl ji ledovým pohledem.

„Proč bych to s tebou proboha probírala?“

Přitáhla si prostěradlo na klín, nedokázala ani uvěřit, že se to opravdu děje. Možná usnula na vyšetřovacím křesle a tohle je celé jen nějaký divný, bláznivý sen.

„Jestli jsi sem přišel kvůli rodině Liangových, už jsem podepsala všechny možné dokumenty

o zřeknutí se práv, které existují. Vím moc dobře, že Julianovo dítě nezíská žádné dědictví, stejně jako jsem nedostala nic já.“

„*Julianovo* dítě? Proč by sis myslela...?“ Graysonovy pohledné rysy se stáhly hrůzou. „Panebože. Ty o tom vůbec nevíš, že ne?“

„O čem nevím, Grayson? Vtrhneš si sem, do soukromého pokoje, jako by ti byli v patách samotní psi pekelní. A očekáváš, že budu vědět, co jsem provedla?“ Ostře se nadechla, potřebovala si potvrdit své nejhorší obavy. „Ty jsi... zaplatil jsi za ošetření za Juliana nebo tak něco? Přihnal ses sem, abys mi oznámil, že jsem tvým dlužníkem? Nebo že proceduru nezaplatíš?“

Grayson potichu zaklel. „Domníváš se, že jsem odjel ze závodů v Monaku a porušil všechny omezení rychlosti, abych se sem dostal, kvůli nějakému *dluhu*? Přijel jsem, abych to celé zarazil, tak jak jsem to měl udělat už dávno.“

Izzy se stáhla hrud' a zadupala veškerou naději, která ji dnes poháněla. Co v životě provedla, že jediná osoba stojící mezi ní a tím, co chce, je právě *on*? Během roku, který strávila na závodech, jí dával svými ledovými pohledy jasně najevo, co si o ní myslí. Nepovažoval ji za vhodnou chůvu pro svého kmotřence a teď se jí snažil zabránit, aby měla vlastní dítě.

„Na tohle nemáš právo, Grayson. Uhradím ty náklady sama,“ prohlásila hlasem plným šoku a hněvu.

Kdyby se proti ní však postavil, věděla, že se svým vlivem a finančními možnostmi by nikdy nemohla svůj sen uskutečnit. A i kdyby chtěla všechno zaplatit, věděla, že by si to nemohla dovolit.

Dál ji probodával pohledem a nozdry se mu rozevíraly, jako by ho právě kopla do břicha.

„Tohle zpropadené místo... celá ta dohoda...“

Zaklel a přejel si rukou po krátkém strništi na čelisti. „Celou tu dobu... jsi vůbec nic *netušila*?“

Izzy zvedla ruku, protože už ten jeho panovačný tón nedokázala poslouchat. Byla vzteky bez sebe a měla plné zuby toho, jak ji dneska všichni soudí a myslí si o ní jenom to nejhorší.

„Ach, ale já vím *všechno*. Víím, že jsem s tímhle rozhodnutím bojovala poslední dva roky a že jsem sem dneska přišla, abych splnila Julianovo poslední přání... abych měla dítě. Přesně to mi řekl den před svou smrtí – kromě toho, že bych měla zavolat ze všech lidí právě *tobě*. Nemůžeš prostě... všechno zrušit, jako by šlo o nějaký bankovní účet. Jako by šlo o naprosto *bezvýznamnou* záležitost.“

Při posledních slovech skoro vzlykla a v očích ji zaštipaly slzy.

Tvrdě se kousla zevnitř do tváře, aby se nesesypala. Potřebovala jen, aby odsud vypadl. Aby zmizel a ona mohla pokračovat ve svém plánu, který si tak pečlivě vytyčila. Příští týden si v práci vzala volno. Byl nový rok. Nový začátek. Konečně měla pocit, že má svůj život zase pevně v rukou – ale Grayson jí teď stál v cestě.

„Pro mě to není bezvýznamná záležitost,“ vyhrkl a ve tváři se mu mihla jakási podivná emoce, když k ní vykročil. „Isabel, musíme si promluvit –“

„*Vypadni!*“ zavrčela a seskočila ze stolu. „Nechci s tebou mluvit. Možná máš peníze a vliv, abys pokazil moje plány, ale tohle je soukromý pokoj.“

Grayson ztuhl a sklopil oči na její nahé nohy vykukující zpod prostěradla, které si rychle omotala kolem pasu.

„Samozřejmě,“ řekl zničehonic a odvrátil se od ní. „Oblékni se. Já si půjdu promluvit s doktorem. A pak... pak probereme naši situaci.“

Vážně prohlásil, že je to *jejich* situace?

Ani se ho neobtěžovala opravovat. Neřekla vůbec nic. Jen ho vystrčila z pokoje a praskla za ním dveřmi. Jakmile osaměla, předklonila se a přitiskla si čelo na chladné dřevěné obložení.

Ztěžka oddechovala.

Rozhlédla se po nástrojích na vozíku a zatočila se jí hlava. Potřebovala čerstvý vzduch. Musí vypadnout ven... nadechnout se... Dostat se dál od Graysona Koha. Jakmile bude pryč, snad dokáže na něco přijít.

Znovu se zhluboka nadechla a snažila se ignorovat narůstající paniku v hrudi, když se co nejrychleji oblékala.

Grayson ani nečekal, až doktorka otevře dveře své kanceláře, vtrhl dovnitř a namísto pozdravu položil ruce na její stůl.

„Pa-pane Kohu...“, zakoktala se lékařka. „Byla jsem informována o situaci a musím se vám omluvit. Účet už byl zrušen a váš vzorek byl poslán na zničení.“

„Dobře,“ zavrčel. „Teď bych rád věděl, jak se to vůbec mohlo stát.“

„No, paní O’Sullivanová si termín umělého oplodnění domluvila ještě před smrtí svého manžela, takže pak došlo jen k jeho posunutí –“

„Neví, že je to můj vzorek,“ zavrčel Grayson. „Což jistě představuje porušení těch vašich zatracených podmínek.“

Doktorka se na židli napřímila. „To není možné. Podepsala dokumenty.“

„Je jasné, že netuší, že je ten vzorek můj.“

Grayson důrazně vyštěkával každé slovo a zavřel oči při vzpomínce na to, jak na něho zmateně hleděla, když napadl její rozhodnutí sem přijít, aniž by mu dala vědět. Předpokládal, že s ním nikdy neprobrala dohodu, kterou uzavřel s Julianem, tak trochu proti své vůli, protože ho nesnáší.